

INSTRUCCIONS PER AL CÀSTING D'APRENDRE A NEDAR

MATERIAL QUE DEMANEM:

- Currículum
- Vídeo de presentació: màxim 1 minut
- Vídeo del càsting amb un dels textos que trobareu a continuació

Ens podeu fer arribar el material a l'adreça: produccio.underdenlinden@gmail.com

AMB L'ASSUMTPE: "CÀSTING + EL VOSTRE NOM I COGNOMS"

IMPORTANT: TOT EL MATERIAL S'HA D'ENVIAR A TRAVÉS D'ENLLAÇOS

- A Dropbox o Drive per al currículum
- A Youtube, Vimeo o Drive per als vídeos

ELS VÍDEOS ENREGISTRATS AMB EL MÒBIL HAN D'ESTAR GRAVATS EN HORIZONTAL

VÍDEO DE PRESENTACIÓ: 1 MINUT

Explica'ns qui ets, en quins projectes teatrals has participat i per què t'agradaria formar part d'aquest projecte.

VÍDEO DEL CÀSTING

Prepara't un dels dos textos que trobaràs a continuació, segons el perfil al qual optis.

INTÈRPRET D'APARENÇA DONA ENTRE 30 I 35 ANYS

LIL: Avui m'he aturat a sota de la teva finestra. Sé que això et farà sentir incòmoda, però ja saps que sempre he de dir el que em passa pel cap. El cas és. Que allà estava. Volia dir hola. A la porta. No a tu. Sé que això no ho puc fer.

M'he imaginat el teu pis. Deu ser càlid. Aquí al carrer em gelo encara que sigui estiu. I he pensat que el teu pis devia ser càlid i assolellat, i que la teva pell també devia ser càlida. Per què no et puc fer un petó, per què no et puc fer mai més un petó? Només a la galta, com una bona amiga. Quin problema hi ha?

M'agradaria deixar-te les meves dents. Ja me les tornaràs la propera vegada que ens veiem. Així no em petaran tot el dia, que és el que em passa quan no hi ets.

Ja sé que fujo, que fujo un altre cop, però, si soc sincera, tinc la sensació que ets tu que fuges de mi. Sempre t'he vist així, com un punt que s'allunya de mi. No et pots quedar al meu costat?

INTÈRPRET D'APARENÇA HOME ENTRE 40 I 45 ANYS

PEP: Et vull dir una cosa. Només un moment.

He estat pensant.

He estat pensant i he pres una decisió.

Mai he estat amb una dona a qui hagi estimat més que ella a mi. Almenys, no gaire temps. Era com si allò no anés amb mi, com si no m'entengués, com si no entengués la persona en qui m'estava convertint. Dependent, dèbil. No suportava mirar-me al mirall, de veritat. Em veia més gras i amb menys cabells. Quan dormia al costat d'una dona a qui estimava més que ella a mi, havia d'anar al lavabo a plorar, perquè em feia tanta por que s'ofegés mentre dormia o que somiés amb un altre. Em tapava la boca amb la mà i em mirava al mirall amb els ulls plorosos. I em veia tan fet merda que em preguntava com era que ella em suportava, encara que només fes una setmana que estàvem junts. I llavors la despertava i trencava amb ella. Perquè pensava que allò no portava enlloc.

El cas és que he pres una decisió. Aquest cop estic disposat a aguantar una mica més d'una setmana, sempre que no et preguntis què fa aquest idiota corrent cap al lavabo cada nit. Inventat alguna cosa. Que tinc problemes de pròstata, per exemple. Però, sisplau, no em deixis. D'acord? Crec que això nostre és una gran idea. Potser la millor idea que ha tingut mai l'univers. No trobes?

Però per què plores, ara?